

„Opravdu?“ odpověděla krysa a zvedla obočí. „No, tak když nestojíš o mou radu, zkus to znovu po svém. Uvidíme, jak daleko se dostaneš.“

Mutt se podíval na kysu a zpátky na loď. Statný muž hlídkoval u chodníku a jeho hák hlasitě svištěl vzduchem.

„Měl bys pochopit, že první chyba byla snažit se dostat na loď s lidmi,“ vykládala krysa. „Ty nejsi člověk. A pokud nejsi jeden z těch rozmazlených, navoněných mazlíčků tamhle,“ podívala se na Mutta a ohrnula nos, „což *evidentně* nejsi, pak nemáš žádnou šanci.“

„Co o tom může vědět smradlavá krysa,“ vyštěkl Mutt a přikrčil se, když kolem nich procházeli lidé.

„Asi ne moc,“ zachechtal se krysák. „Jenom že na lodích, jako je tahle, jsem byl už asi *stokrát*. Narodil jsem se na pirátské lodi za temné bouřlivé noci někde v Kariibiku. Alespoň tak se můj příběh vypráví. Ale pokud nepotřebuješ moji pomoc...“

Krysa pokrčila rameny, s žuchnutím seskočila z bedny a pelášila směrem k lodi. Byla větší než krysy, které Mutt předtím viděl, a místo ocasu měla načervenalý pahýl.

„Počkej!“ zaštěkal Mutt.

Krysa se pomalu otočila a ukázala na sebe tlapkou. „Mluvíš na mě? Starou, páchnoucí kysu?“